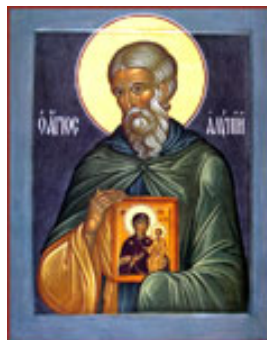

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Όσιος Αλύπιος ο Εικονογράφος ο εν Σπηλαίω

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/815/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 1/8/2015 6:10:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 06/10/2024 05:01:09

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 17 Αυγούστου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 1/8/2015 6:10:00 μμ

Βιογραφία

Προς ἄλυπον βίωσιν εἰκονογράφε,
Μετέστης Ἀλύπιε Ὁσίων εὖχος.

Μιμητής του ιερού ευαγγελιστή και πρώτου εικονογράφου Λουκά, αναδείχθηκε ο όσιος πατέρας μας Αλύπιος ο σπηλαιώτης.

Αυτός ο μακάριος, θαυμαστά εικονογραφούσε τις μορφές των αγίων, ενώ ταυτόχρονα και την ψυχή του στόλιζε μ' όλες τις αρετές. Έτσι ο Θεός τον αξίωσε να γίνει γιατρός θαυματουργός ψυχών και σωματών.

Ο μακάριος Αλύπιος ήταν λαϊκός ακόμη, όταν έγινε μάρτυρας του εξαισίου θαύματος που συνέβη μέσα στην εκκλησία των Σπηλαίων, στη διάρκεια της αγιογραφησεώς της. Βοηθούσε τότε τους Έλληνες αγιογράφους που ιστορούσαν το ναό της Θεοτόκου και είδε με τα ίδια του τα μάτια ένα περιστέρι που παράδοξα εμφανίστηκε.

Μετά από το θαυμαστό εκείνο γεγονός, ο Αλύπιος έμεινε στο μοναστήρι και έλαβε το άγιο αγγελικό σχήμα από τα χέρια του ηγουμένου οσίου Νίκωνος (βλέπε 23 Μαρτίου), ενώ συνέχισε να τελειοποιείται στην Ιερή τέχνη της εικονογραφίας. Και με τη χάρη του Θεού απέκτησε την ικανότητα ν' αποτυπώνει στις άψυχες, ζωγραφιστές μορφές των αγίων, όλες τις αρετές και τα θεία χαρίσματα που τους στόλιζαν όσο ζούσαν. Την ικανότητα αυτή την έδωσε ο Κύριος στον όσιο Αλύπιο επειδή ασκούσε την εικονογραφία όχι για πλουτισμό ή έπαινο, αλλά για τη δόξα του Θεού και των αγίων Του.

Πολλές εικόνες φιλοτέχνησε για τη μονή και πολλές ακόμη για τον ηγούμενο και τους αδελφούς. Έμαθε επίσης την τέχνη της συντηρήσεως παλαιών εικόνων και κοπίασε πολύ για την αποκατάσταση, εκείνων που είχαν φέρει στη μονή οι πρώτοι πατέρες των Σπηλαίων.

Ο όσιος Αλύπιος ποτέ δεν έμενε αργός. Με την εργατικότητα του έγινε μιμητής των αρχαίων αγίων πατέρων, που μοίραζαν το χρόνο τους στην προσευχή και το εργόχειρο.

Ό,τι αποκτούσε ο όσιος από το εργόχειρό του, το χώριζε σε τρία ίσα μέρη.

Το ένα μέρος το ξεχώριζε για ν' αγοράζει τ' απαραίτητα υλικά της εικονογραφίας.

Το δεύτερο προοριζόταν για τους φτωχούς.

Και το τρίτο για τις ανάγκες της μονής.

Έτσι έκανε πάντοτε, με την ευλογία του ηγουμένου, χωρίς να δίνη ανάπαυση στο σώμα του μέρα και νύχτα. Τη νύχτα αγρυπνούσε με προσευχές και γονυκλισίες. Και την ημέρα, τις ώρες που δεν είχαν κοινές ακολουθίες στην εκκλησία, έπιανε το εργόχειρο με ταπεινωση, απροσπάθεια και υπομονή. Κανείς δεν τον είδε ποτέ αργό. Κανείς δεν τον άκουσε ποτέ ν' αργολογεί. Αλλά και ποτέ δεν παραμέλησε την προσευχή και τη λατρεία του θεού για το εργόχειρο.

Βλέποντας ο ηγούμενος τη φιλοπονία, την αρετή και την ακρίβεια της μοναχικής πολιτείας του οσίου, έλαβε από το Θεό την πληροφορία να τον αναδείξει Ιερέα.

Από τη μέρα της χειροτονίας του ο μακάριος Αλύπιος έλαμψε ακόμη περισσότερο με τις μοναχικές του αρετές και με τη συνέπεια στα ιερατικά του καθήκοντα.

Αξιώθηκε μάλιστα να γίνει πνευματικός και να συγχωρεί με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος τις αμαρτίες και τα παραπτώματα των ανθρώπων. Η επιτέλεση της διακονίας του αυτής συνδέεται και με αξιόλογα θαύματα, από τα οποία δεν θα παρασιωπήσουμε όσα γνωρίζουμε.

Κάποιος πλούσιος χριστιανός από το Κίεβο προσβλήθηκε από λέπρα. Απεγνωσμένα ζητούσε βοήθεια από τους γιατρούς. Αυτοί όμως δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν.

Πάνω στην απελπισία του κατέφυγε στους ειδωλολάτρες μάγους, ελπίζοντας να γίνει καλά με τα δαιμονικά θεραπευτικά τους μέσα. Όχι όμως ωφέλεια δεν είδε, αλλά και χειροτέρεψε.

Τότε ένας από τους φίλους του τον συμβούλεψε να πάει στη μονή των Σπηλαίων και να παρακαλέσει τους πατέρες να τον βοηθήσουν. Αλλά εκείνος ο δυστυχής, ενώ είχε πιστέψει πως θα τον έκαναν καλά οι δαιμονολάτρες μάγοι, δεν παραδεχόταν ότι μπορούσαν να τον βοηθήσουν οι φιλόχριστοι μοναχοί. Γι' αυτό δεν αποφάσιζε να πάει στα Σπήλαια. Μετά όμως από τις φορτικές προτροπές του φίλου του, κάμφθηκε η αντίδρασή του. Κίνησε για τη μονή με μισή καρδιά, συνοδευόμενος από τους δικούς του.

Ο ηγούμενος του έδωσε να πιει νερό από το πηγάδι του οσίου Θεοδοσίου. Του άλειψε επίσης τα μάτια και το κεφάλι με το ίδιο νερό και τον άφησε να φύγει. Όταν όμως ο ταλαίπωρος άνθρωπος βρέθηκε στο σπίτι του διαπίστωσε πως η αρρώστια είχε επιδεινωθεί. Οι πληγές του άνοιξαν κι έτρεχαν πύο, ενώ το σώμα του ανέδιδε μian αφόρητη δυσοσμία, που έδιωχνε τους ανθρώπους μακριά. Αιτία του κακού ήταν, όπως αποδείχτηκε απ' όσα ακολούθησαν, η απιστία και η αμετανοησία του.

Ο λεπρός άρχισε να θρηνεί και να οδύρεται για το κακό που τον βρήκε. Πολλές ημέρες έμεινε κλεισμένος και απομονωμένος στο σπίτι του. Γεμάτος ντροπή κι απόγνωση για το θέαμα που εμφάνιζε και τη δυσοσμία που ανέδιδε, περίμενε το θάνατο, που δεν φαινόταν να είναι μακριά.

Αλλά να! Ο φιλόανθρωπος Θεός τον φώτισε και κατάλαβε την αιτία της αρρώστιάς του. Και σαν δεύτερος Δαβίδ, φώναζε από μακριά στους συγγενείς του: «Εκάλυψεν εντροπή το πρόσωπον μου! Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοις αδελφοίς μου και ξένος τοις υιοίς της μητρός μου, επειδή χωρίς πίστη και με την καρδιά λερωμένη από αμαρτίες τόλμησα να πάω στη μονή και να ζητήσω θεραπεία»!

Σηκώθηκε και ξαναπήγε αμέσως στο μοναστήρι. Ζήτησε από τον ηγούμενο να εξομολογηθεί. Εκείνος τον έστειλε στον όσιο Αλύπιο. Με δάκρυα συντριβής ο λεπρός του εξομολογήθηκε όλα τ' αμαρτήματά του και με ειλικρινή μετάνοια ζήτησε από το Θεό την άφεσή τους.

Ο όσιος του είπε: «Παιδί μου, έργο μεγάλο και σωτήριο πραγματοποίησες με την εξομολόγηση των παραπτωμάτων σου. Θυμάσαι τι λέει ο βασιλιάς και προφήτης Δαβίδ»;

«Είπα' εξαγορεύσω κατ' εμού την ανομίαν μου τω Κυρίω και συ αφήκας την ασέβειαν της καρδιάς μου».

«Αυτό ακριβώς έγινε και τώρα με σένα. Εξομολογήθηκες μετανοημένος ενώπιον του Κυρίου, κι Εκείνος σε συγχωρεί, σαν αγαθός και φιλόανθρωπος που είσαι».

Αφού ο θεοφώτιστος Αλύπιος είπε πολλά σωτήρια και ωφέλιμα λόγια στον ασθενή, πήρε λίγο από το χρώμα που χρησιμοποιούσε στην αγιογραφία και άλειψε τις πληγές του. Ύστερα τον έφερε στην εκκλησία και τον κοινώνησε με τα Τίμια Δώρα. Τέλος, τον οδήγησε σε μία γωνία, όπου βρισκόταν μια λεκάνη με νερό. Μ' αυτό πλένονταν οι ιερείς μετά τη θεία Ευχαριστία.

«Πλύσου μ' αυτό το νερό»!, είπε ό όσιος στον άρρωστο.

Εκείνος, ξέπλυνε τα χρώματα και αυτοστιγμεί — ω του θαύματος! - οι πληγές εξαφανίστηκαν και το πρόσωπό του καθάρισε!

Έπεσε αμέσως στα πόδια του οσίου και τα έβρεχε με τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης του, επειδή τον απάλλαξε τόσο από τη σωματική όσο και την ψυχική λέπρα.

Έκπληκτοι έμειναν οι συγγενείς του λεπρού σαν είδαν το θαύμα. Και ρωτούσαν:

«Μα πως έγινε αυτό; Γιατί την πρώτη φορά που ήρθε στο μοναστήρι η αρρώστια του επιδεινώθηκε, ενώ τώρα θεραπεύτηκε»;

«Αδελφοί», τους έλεγε ο πνευματέμφορος Αλύπιος, «ο Κύριος μας λέει: Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν. Αυτός ο άνθρωπος δούλευε πριν με την αμαρτία στον εχθρό μας διάβολο. Και όταν αρρώστησε, πάλι σ' εκείνον πήγε για να θεραπευτή: στους μάγους και τα μαγικά. Και δεν πίστευε στον Κύριο σαν μοναδικό Σωτήρα και ιατρό των ψυχών και των σωμάτων. Την πρώτη φορά ήρθε με την καρδιά γεμάτη απιστία και ακαθαρσία. Γι' αυτό και η ασθένειά του επιδεινώθηκε. Διότι ο Κύριος είπε: πάντα όσα αν προσευχόμενοι αιτείσθε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και έσται υμίν. Τώρα όμως που ήρθε με πίστη αλλά και με μετάνοια, ο Θεός τον θεράπευσε».

Μετά την εξήγηση του οσίου Αλυπίου, οι άνθρωποι έβαλαν βαθιά μετάνοια κι έφυγαν «δοξάζοντες και αινοούντες τον Θεόν επί πάσιν οις ήκουσαν και είδον...».

Στην ίδια πόλη του Κιέβου ζούσε κάποιος φιλόχριστος, που είχε χτίσει με έξοδα του ένα μικρό ναό, και θέλησε να τον εμπλουτίσει μ' επτά μεγάλες εικόνες. Για το σκοπό αυτό έδωσε σε δυο γνωστούς του μοναχούς της Λαύρας αρκετά ασημένια νομίσματα, καθώς και τα ξύλα που χρειάζονταν, και τους είπε:

«Σας παρακαλώ πατέρες, πείτε στον παπα-Αλύπιο να δεχτεί το αργύριο τούτο, για την αγάπη του Χριστού και να ζωγραφίσει επτά εικόνες για το εκκλησάκι μου».

Αλίμονο όμως! Εκείνοι οι δύο ήταν μόνο κατά το φαινόμενο μοναχοί! Η ψυχή τους ήταν παραδομένη στον πονηρό, γεμάτη κακία, φθόνο και φιλαργυρία. Τι έκαναν λοιπόν; Συμφώνησαν να κατακρατήσουν τα χρήματα και να μην πουν τίποτα στον Αλύπιο, που τον φθονούσαν πολύ για την ενάρετη ζωή και την επίδοσή του στην αγιογραφία. Ήταν κι εκείνοι αγιογράφοι. Βοηθοί του οσίου, αλλά για την αμέλεια και την πνευματική τους ραθυμία δεν τους έδινε ό Θεός το ανυπέρβλητο χάρισμα του θεσπέσιου Αλύπιου. Κρέμασαν λοιπόν τα σανίδια σ' ένα παρεκκλήσι της μονής, που ήταν σχεδόν πάντοτε κλειστό, κι έκρυσαν τα χρήματα σε ασφαλισμένο μέρος, χωρίς τύψεις για τη μεγάλη αμαρτία που έκαναν.

Πέρασε καιρός. Ο πελάτης έστειλε μήνυμα στους δυο μοναχούς, ρωτώντας τους για την παραγγελία του. Εκείνοι όμως απάντησαν πως ο Αλύπιος ζητά άλλα τόσα αργυρά νομίσματα! Χωρίς διαμαρτυρία ο χριστιανός τα έστειλε, με την παράκληση να επισπευτεί η εκτέλεση της εργασίας. Κι αυτά όμως τα καταχράστηκαν οι αθεόφοβοι μοναχοί.

Υποδουλωμένοι εντελώς στην κακία και την απληστία, έφτασαν στο σημείο να ζητήσουν και τρίτη φορά χρήματα, λέγοντας πάλι ότι τάχα τα ζητά ο Αλύπιος.

Ο φιλόθεος άνθρωπος ούτε τώρα αρνήθηκε. Γνωρίζοντας την πολιτεία του οσίου, πίστεψε πως τα χρήματα που είχε στείλει τις δύο προηγούμενες φορές δεν ήταν αρκετά. Του έστειλε λοιπόν ανυποψίαστος άλλα τόσα, ζητώντας με αγαθότητα τις προσευχές και την ευλογία του.

Όταν όμως μετά από καιρό ο χριστιανός έστειλε πάλι στο μοναστήρι κάποιον για να μάθει αν είναι έτοιμες οι εικόνες του, οι δυο εκείνοι μοναχοί, σκοτισμένοι από την εμπάθεια, είπαν ότι ο Αλύπιος, αν και έλαβε τριπλή αμοιβή, αρνείται να ζωγραφίσει τις εικόνες.

Έκπληκτος και σκανδαλισμένος ο άνθρωπος του Θεού, κίνησε με μεγάλη συνοδεία για το μοναστήρι. Διηγήθηκε με παράπονο στον ηγούμενο Νίκωνα το πάθημά του και ζήτησε την επανόρθωση της αδικίας που είχε τάχα υποστεί από τον παπα-Αλύπιο.

Ο μέγας Νίκων κάλεσε τον όσιο και του είπε αυστηρά: «Γιατί πάτερ Αλύπιε αδίκησες αυτό το χριστιανό; Τόσες φορές σε παρακάλεσε και τόσα χρήματα σου έστειλε για τις εικόνες του. Τι σημαίνουν όλα όσα άκουσα τώρα, αδελφέ; Εγώ μέχρι τώρα νόμιζα ότι ήσουν αφιλοχρήματος και ζωγράφιζες τις εικόνες για τη δόξα του Θεού και των αγίων Του».

«Τίμια Γέροντα», αποκρίθηκε απορημένος ο όσιος, «η αγιοσύνη σου γνωρίζει ότι δεν αμέλησα ποτέ το ιερό εργόχειρό μου ούτε το εξάσκησα για τα χρήματα. Και τώρα δεν γνωρίζω για ποιο πράγμα μιλάς».

«Τρεις φορές δεν σε πλήρωσε αυτός ο άνθρωπος για να του φτιάξης επτά εικόνες; Δεν σου έστειλε και τα σανίδια γι' αυτές; Γιατί δεν εκπλήρωσες την παραγγελία του; Και που είναι τα ξύλα των εικόνων»;

Όμως ο όσιος Αλύπιος τίποτα δεν είχε να πει.

Τότε ο ηγούμενος έστειλε δύο-τρεις μοναχούς να φέρουν τα σανίδια. Αυτοί, κατά συγκυρία την προηγούμενη μέρα τα είχαν δει μέσα στο παρεκκλήσι και είχαν αναρωτηθεί για τον προορισμό τους. Ο όσιος Νίκων κάλεσε επίσης τους δυο μοναχούς που είχαν πάρει τα χρήματα για τις εικόνες.

Άλλες όμως είναι οι βουλές των ανθρώπων και άλλα τα κελεύσματα του θαυματουργού Θεού. Τι συνέβη δηλαδή; Μόλις μπήκαν οι αδελφοί στο παρεκκλήσι, τι βλέπουν! Εκεί που χθες είδαν να κρέμονται σκέτα ξύλα, τώρα ήταν εικόνες απαράμιλλης τέχνης! Εικόνες του Κυρίου, της Θεοτόκου, των αγίων! Θαμπωμένοι και συγκλονισμένοι από το θαυμαστό γεγονός, τις έφεραν στον ηγούμενο. Όταν σε λίγο όλοι κατάλαβαν τι είχε συμβεί, έπεσαν κάτω και με συγκίνηση προσκύνησαν τις θεσπέσιες χειροποίητες εικόνες του ουράνιου Βασιλιά, της Παναγίας Μητέρας Του και των εκλεκτών δούλων Του.

Στο μεταξύ ήρθαν και οι δύο συκοφάντες μοναχοί. Ανύποπτοι για το θαύμα του Θεού, επιτέθηκαν με άπρεπα λόγια στον όσιο Αλύπιο, κατηγορώντας τον σαν κλέφτη και απατεώνα.

Αγανακτισμένοι τότε οι παρευρισκόμενοι από την άδικη εκείνη επίθεση, τους έδειξαν τις εικόνες λέγοντας: «Σταματήστε ανόσιοι άνθρωποι! Να αυτές οι εικόνες που ζωγραφίστηκαν από το χέρι του Θεού, μαρτυρούν για την αθωότητα του Αλυπίου και τη δική σας ενοχή»!

Εκείνοι δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους μ' αυτό που έβλεπαν. Γεμάτοι φόβο και ντροπή, μαζεύτηκαν σε μια γωνιά και σιώπησαν. Αρνήθηκαν ωστόσο να παραδεχθούν την ενοχή τους, που ήταν τόσο φανερή σε όλους.

Βλέποντας ο ηγούμενος Νίκων το κατόντημα και την πώρωση των δύο μοναχών, τους απέκοψε σαν σαπρά μέλη από το σώμα της αδελφότητας, «ίνα και οι λοιποί αδελφοί φόβον έχωσι». Τους εδίωξε από τη μονή για να μη μολυνθούν και άλλοι από τη βαρεία ψυχική τους πάθηση.

Εκείνοι και όταν έφυγαν επέμειναν στην κακία και το φθόνο.

Άρχισαν να διαδίδουν παντού ότι είχαν ζωγραφίσει οι ίδιοι τις εικόνες και ότι ο προϊστάμενός τους Αλύπιος, θέλοντας τάχα να κατακρατήσει για τον εαυτό του τα χρήματα, άφησε να γίνει πιστευτό πως είχαν ζωγραφιστή αχειροποίητα και θαυματουργικά.

Αλλά οι συκοφαντίες αυτές δεν έπιασαν τόπο. Πάλι ο ίδιος ό Θεός επενέβη και με νέα θαυμαστά γεγονότα επιβεβαίωσε το θαύμα.

Δόξασε το δούλο Του Αλύπιο και κατήσχυνε τους συκοφάντες.

Συνέβη δηλαδή, κατά παραχώρηση Θεού, να ξεσπάσει λίγα χρόνια αργότερα μεγάλη πυρκαγιά στο Κίεβο, που έκανε στάχτη μεγάλο μέρος της πόλεως. Κάηκε τότε και ο ναός όπου βρίσκονταν οι επτά αχειροποίητες εικόνες. Όταν η φωτιά σβήστηκε, ενώ ο ναός είχε αποτεφρωθεί εντελώς, οι εικόνες βρέθηκαν άθικτες, σαν καινούργιες!

Ο ηγεμόνας του Κιέβου Βλαδίμηρος Β' ο Μονομάχος πληροφορήθηκε για το θαύμα. Για να πιστέψει όμως θέλησε να το δη με τα ίδια του τα μάτια. Πράγματι, πήγε στον τόπο της συμφοράς, όπου βρήκε τα πάντα κομμένα και σωριασμένα σε φρικτά ερείπια. Μόνον οι επτά εικόνες έλαμπαν κάτω από τον ήλιο σαν να μην τις είχε αγγίξει όχι φλόγα αλλά ούτε καπνός. Εκεί ο Βλαδίμηρος πληροφορήθηκε από το συγκεντρωμένο πλήθος ότι οι μορφές των εικόνων δεν είχαν γίνει από ανθρώπινο χέρι. Είχαν εμφανιστεί θαυματουργικά πάνω στα σανίδια με τη δύναμη του παντοδυνάμου Θεού και για χάρη του αδικημένου δούλου Του Αλυπίου.

Συγκινημένος ο ηγεμόνας ζήτησε μιαν εικόνα, εκείνη που παρίστανε την Υπεραγία Θεοτόκο, και την έστειλε στο Ροστώφ, στην πέτρινη εκκλησία που ο ίδιος είχε ανεγείρει εκεί. Και εδώ όμως η εικόνα σώθηκε θαυματουργικά, όταν σ' ένα σεισμό η εκκλησία γκρεμίστηκε κι έγινε συντρίμμια. Κατόπιν μεταφέρθηκε σε άλλη ξύλινη εκκλησία, αλλά κι αυτή σύντομα πήρε φωτιά και κάηκε. Για τρίτη φορά η αχειροποίητη εικόνα έμεινε αβλαβής, χωρίς ίχνος μάλιστα της φωτιάς, που κράτησε πολλές ώρες.

Ας έρθουμε τώρα στο θαύμα που συνδέεται με τα τέλη της ζωής του οσίου Αλυπίου.

Κάποιος ευσεβής χριστιανός έδωσε στον Όσιο παραγγελία να ζωγραφίσει την εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Την είχε τάξει στην Παναγία να την πανήγυρη της, στις 15 Αύγουστου και παρακάλεσε να είναι έτοιμη εγκαίρως.

Αλλά σε λίγες ήμερες ο θεοφιλής Αλύπιος αρρώστησε βαριά. Η κοίμησή του πλησίαζε. Έτσι ήταν αδύνατο να εκπληρώσει την παραγγελία.

Ο χριστιανός εκείνος έπεσε σε μεγάλη θλίψη. Ήρθε στον άγιο, που βρισκόταν στην κλίνη σε κακή κατάσταση και τον παρακαλούσε να βρει μια λύση ώστε να είναι έτοιμη η εικόνα στην εορτή της Κοιμήσεως.

«Μη θλίβεσαι, παιδί μου», αποκρίθηκε με σβησμένη φωνή ο όσιος. «Έχε εμπιστοσύνη στο Θεό και στο άγιο θέλημά Του. Η εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου θα βρίσκεται στη θέση της την Ημέρα της εορτής».

Παρηγορημένος ο χριστιανός από τα λόγια του αγίου, επέστρεψε στο σπίτι του χαρούμενος.

Ωστόσο, όταν ήρθε την παραμονή της εορτής για να πάρει την εικόνα, διαπίστωσε πως δεν ήταν έτοιμη, ενώ ο μακάριος Αλύπιος είχε βαρύνει περισσότερο. Δυσανεστημένος τότε έλεγε: «Γιατί, παπα-Αλύπιε, δεν με ειδοποίησες για την κατάσταση της υγείας σου; Θα έβρισκα άλλον αγιογράφο να μου φτιάξη την εικόνα. Έχω υποσχεθεί να την πάω στην εκκλησία αύριο. Τι θα κάνω τώρα; Με ντρόπιασες! Δεν το περίμενα αυτό από σένα»!

«Τέκνο μου», αποκρίθηκε με πραότητα ο όσιος, «μήπως από ραθυμία δεν ετοίμασα την εικόνα σου;... Να ξέρης πως ο Κύριος μπορεί μόνο μ' ένα Του λόγο να ζωγραφίσει την εικόνα της Μητέρας Του. Εγώ βέβαια ήδη αναχωρώ απ' αυτό τον κόσμο, όπως μου φανέρωσε ο Θεός. Εσένα όμως δεν θα σ' αφήσω λυπημένο».

Παρά τη διαβεβαίωση του αγίου όμως, ο χριστιανός έφυγε συγχυσμένος.

Αλλά να! Σε λίγο μπήκε μέσα στο κελί ένας ολόλαμπρος, φωτεινός νέος. Στάθηκε μπροστά στο καβαλέτο κι άρχισε να ζωγραφίζει την εικόνα της Κοιμήσεως σιωπηλός. Ο όσιος τον παρατήρησε προσεκτικά. Πρώτα άπλωσε στην εικόνα το χρυσό. Έπειτα έπιασε να δουλεύει τα χρώματα με απίστευτη ταχύτητα. Σε τρεις ώρες είχε κιόλας τελειώσει!

Στράφηκε τότε στον κατάκοιτο όσιο και του είπε:«Πάτερ! Της λείπει τίποτα; Έσφαλα σε κάτι»;

Πολύ καλή την έκανες, άγγελε του Θεού, απάντησε εκείνος.

Ο Θεός σε βοήθησε να την κάνης υπέροχη.

Μετά απ' αυτό ο θεόσταλτος «ζωγράφος» πήρε στα χέρια του την εικόνα κι έγινε άφαντος.

Στο μεταξύ ο χριστιανός που την είχε παραγγείλει δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη τη νύχτα από τη μεγάλη του λύπη.

Ξημέρωνε η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Η πανήγυρη, Αλίμονο, θα γινόταν χωρίς την εικόνα της!

Το πρωί σηκώθηκε με βαρεία καρδιά και κίνησε για την εκκλησία. Δεν είχε ξημερώσει ακόμη καλά-καλά. Ήταν ο πρώτος που έφτασε στο ναό. Θα μπορούσε ανενόχλητος να κλάψει εκεί για το σφάλμα του.

Μόλις όμως μπήκε μέσα, τι να δη! Η εικόνα, πανέμορφη κι αστραφτερή, ήταν τοποθετημένη στο προσκυνητάρι της!

«Κύριε ελέησον»! φώναξε, κι έπεσε κάτω, πιστεύοντας ότι βλέπει όραμα. Όσο περνούσε η ώρα όμως, άρχισε να πείθεται ότι η εικόνα ήταν πραγματική.

«Εν φόβω και εν τρόμω» θυμήθηκε τη διαβεβαίωση του οσίου Αλύπιου, ότι η εικόνα θα είναι έτοιμη στην εορτή της Παναγίας.

Γεμάτος δέος σηκώθηκε και γύρισε στο σπίτι του για να ειδοποιήσει τους δικούς του. Κι έτρεξαν όλοι με χαρά μεγάλη στην εκκλησία, κρατώντας κεριά και θυμιάματα.

Αντίκρισαν την εικόνα να λάμπει σαν τον ήλιο. Τόσο πολύ, που δεν μπορούσαν να την κοιτάξουν κατά πρόσωπο. Έπεσαν στη γη και την προσκύνησαν τρέμοντας από συγκίνηση.

Μετά την εορτή ο ευσεβής εκείνος χριστιανός ήρθε στον ηγούμενο της μονής των Σπηλαίων και του διηγήθηκε το θαύμα. Πήγαν μαζί στον αξιομακάριστο Αλύπιο.

Ο ηγούμενος τον ρώτησε: «Πάτερ Αλύπιε, πως και από ποιόν ζωγραφίστηκε η εικόνα αυτού του ανθρώπου»;

Εκείνος τότε τους διηγήθηκε όλα όσα έγιναν.

«Άγγελος Θεού την έφτιαξε», είπε. «Αυτός την πήγε και στην εκκλησία. Και να! Ο ίδιος άγγελος στέκεται τώρα εδώ, δίπλα μου, περιμένοντας εντολή από τον Κύριο για να πάρει την ψυχή μου. Τον βλέπετε; Ευλογητός ο Θεός»!

Και με τα λόγια αυτά ο όσιος, παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο.

Ήταν 17 Αυγούστου.

Οι αδελφοί κήδεψαν με τιμές το τίμιο σώμα του στο σπήλαιο του οσίου Αντωνίου, δίπλα στους άλλους κεκοιμημένους πατέρες.

Έτσι ο άγιος και θαυματουργός εικονογράφος Αλύπιος, που στόλιζε τις εκκλησίες με τις εικόνες του, στόλισε τώρα ο ίδιος τόσο τη γη όσο και τον ουρανό. Τη γη, με το σεπτό και πάναγνο σώμα του. Και τον ουρανό, με την οσία ψυχή του.

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ασκητὴν τῶν Σπηλαίων Κιέβου φίλεργον, τὸν εἰληφότα τὴν χάριν, γράφειν εἰκόνας σεπτάς, καὶ πρὸς τοῦτο ὑπ' Ἀγγέλων βοηθούμενον, Ὅσιον καὶ θαυματουργόν, ἐπαινέσωμεν πιστοί, Ἀλύπιον τὸν θεόπνουν, ἀναβοῶντες· εἰκόνας, ἡμᾶς ἀνάδειξον χρηστότητος.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Εἰκονογράφον τὸν σεπτὸν καὶ ἀγγελόβιον, χαριτωθέντα οὐρανόθεν ὡς ἐπόμενον, ἀρετῇ Ὅσιων πάλαι κλεινῶν Πατέρων, ἐν Σπηλαίοις τοῦ Κιέβου τὸν ἀσκήσαντα, καὶ πρὸς δόμους οὐρανῶν πολλοὺς ἰθύναντα, πίστει κράζοντες· Χαίροις μάκαρ Ἀλύπιε.

Μεγαλυνάριον

Τῆς φιλοπονίας τὸν ἐραστήν, τὸν ἐν τοῖς Σπηλαίοις, τοῦ Κιέβου ἀσκητικῶς, λάμπαντα ἐκθύμωσ, Ἀλύπιον τὸν θεῖον, εἰκονογράφον πάντες, ἀνευφημήσωμεν.

Ὁ Οἶκος

Ἄλυπον τὸν ἐν πόλῳ, ἐπεπόθησας βίον, Ἀλύπιε χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀκραιφνοῦς γὰρ ὀφθεις ἀγωγῆς, προβολεὺς χαρίτων θεϊκῶν γέγονας, ἀναπλέως καὶ ἠϋφφρανας, σοῖς ῥήμασι τοὺς ἐκβοῶντας·

Χαῖρε, Κιέβου ἡ εὐκοσμία·
χαῖρε, ἐνθέου χαρᾶς αἰτία.
Χαῖρε, γερῶν φρονημάτων ὑπέρτερε·
χαῖρε, ὑψηλῶν νοημάτων συμμέτοχε.
Χαῖρε, ὅτι ἀπεκάθηρας ξενοτρόπως τὸν λεπρόν·
χαῖρε, ὅτι ἀπημαύρωσας τὸν Σατὰν τὸν βδελυρόν.
Χαῖρε, εἰκονογράφον θεοφόρων λαμπρότης·
χαῖρε, πνευματοφόρων ἱερέων φαιδρότης.
Χαῖρε, πιστῶν φωτίσας συστήματα·
χαῖρε, ψυχῶν ἀυγάσας τὰ μύχια.
Χαῖρε, θαυμάτων κρουδὸς πολυχεύμων·
χαῖρε, ναμάτων πηγὴ ζωηρόρυτων.
Χαίροις, μάκαρ Ἀλύπιε.

Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν

Θεράπων τοῦ Θεοῦ, ἱερὸς ἀνεδείχθης, Ἀλύπιε σοφέ, σῆ ἀόκνω ἀσκήσει, διόπερ δόξαν ἄληκτον, ὡσπερ κλῆρον ἀπείληφας, ὀσιώτατε, ἐν ἧ μὴ παύση πρεσβεύων, τῷ Παντάνακτι, πέμψαι τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσι, χαρὰν καὶ ὑγείαν.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν

Τῷ ἔρωτι Ὅσιε τοῦ Ζωοδότου Θεοῦ, φλεχθεῖς ἐγκατέλιπες, τὴν κοινωνίαν ταχύ, τοῦ κόσμου Ἀλύπιε, καὶ μιμητὴς Ἀγγέλων, χρηματίσας ἐδείχθης, θαυμάτων ξενοτρόπων, αὐτουργὸς καὶ ἰθύντωρ, πιστῶν πρὸς τὴν ἀγήρω ζωὴν, καὶ δόξαν ἄληκτον.

Ἐτερον Κάθισμα

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον

Χριστοῦ θεράποντα, θεοειδέστατον, καὶ διαυγέστατον, Ὀσίων ἔκτυπον, εἰκονογράφον τὸν σεπτόν, Σπηλαίων μονῆς Κιέβου, πάντες εὐφημήσωμεν, ὡς χαρίτων τοῦ Πνεύματος, σκὴνωμα καὶ χεῖμαρρον θαυμασίων πολυῤῥυτον, αἰεὶ ἐν κατανύξει βοῶντες· Χαίροις Ἀλύπιε θεόφρον.

Ἐτερον Κάθισμα

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θεΐας πίστεως.

αμφαέστατε, σοφίας λύχνε, θεοδώρητον, χαρίτων σκεῦος, καὶ ἀόκνου ἐργασίας κειμήλιον, εἰκονογράφε σεπτὲ καὶ συνέκδημε, τῆς εὐσεβείας παμμάκαρ Ἀλύπιε, τὸν Παντάνακτα, δυσωπει αἰεὶ δωρήσασθαι, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι θεῖον ἔλεος.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Αλύπιος ο Εικονογράφος ο εν
Σηλαίω

Όσιος Αλύπιος ο Εικονογράφος ο εν
Σηλαίω

Όσιος Αλύπιος ο Εικονογράφος ο εν
Σηλαίω

Όσιος Αλύπιος ο Εικονογράφος ο εν
Σηλαίω

Σχετικές συνδέσεις

---

1. [Όσιος Νίκων καθηγούμενος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου](#)

Παραπομπές

---

1. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
2. [VOUTSINASILIAS](#)